

Jeg kan vel ikke her bruge Ordet tungtsindigt i Modsetning til lettsindigt, men jeg tør dog sige, at Communernes Fremgangsmaade nærmest har været en tungtsindig, en Fremgangsmaade af et tungt og alvorligt Sind, idet de godt have seet, at Communen havde sin Fordeel deraf; naar en Commune har en Hovedvagt staaende ledig, saa er det vigtigt for den at faae den brugt til en høj Priis o. s. v., og det er ikke lettsindigt.

Indenrigsministeren: Ganske vist have de Forhandlinger, der sandt Sted paa sidste Rigsdag med Hensyn til Forholdet i Aalborg, givet nogen Anledning til Sagens foreløbige Divergenz i Ministeriet, men det vilde dog ikke have været tilstrækkelig Anledning for mig til at fremsætte et saadant Forslag som det foreliggende, fordi jeg nødvendig vilde røre ved dette hele Forhold, naar jeg ikke blev hårdt nødt dertil. Sagen er imidlertid den, at de samme Vanstueligheder med Hensyn til Aalborg have fornyet sig i indeværende Aar, saa at der paa det Finantslovsforslag, der er omdeelt, — hvad maaskee enkelte Medlemmer ville have bemærket — endnu ikke findes noget Forslag for Aalborgs Bedkommende. De Fordringer, der fremkom deraf, og som allerede paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand fra Thyen (Gomard) antydede, ere gjorte til Gjenstand for Forhandling mellem Ministeriet og vedkommende Commune, forekom Ministeriet at være saa overdrevne, at det var nødvendigt at gjøre alvorlige Modforestillinger. Svaret paa disse indkom imidlertid ikke saa betimeligt, at der derefter kunde opsøres noget Forslag paa Finantsloven; det er senere indkommet, og der vil altsaa nu kunne stilles et Ændringsforslag i saa Henseende. Det bliver imidlertid Ministeriet mere og mere klart, at det er en Stilling, som er utaaelig; at man ikke paa en simplere og naturligere Maade kan føre den fornødne Control, og det gjælder her paa ingen Maade i det Væsentlige Ministeriet, det gjælder Bevillingsmyndigheden, det gjælder Lovgivningsmyndigheden i det Hele. Jeg har, som sagt, ikke vidst nogen simplere og retfærdigere Fremgangsmaade end den, som er foreslaaet i nærværende Lovudkast, og der kan

jo ikke være Tanke om, at man fra Regeringens eller Rigsdagens Side skulde have nogen Villie til at træde Communerne for nær. Jeg kan gjerne indrømme, at der i enkelte Tilfælde kan være Tvivl, og at en Commune kan komme til at troe, at man er gaaet den for nær, men hvor Dissentsen ligger mellem Communen paa den ene Side og Regeringen og Folkerepresentationen paa den anden Side, er der dog virkelig Sandsynlighed for, at det snarest er Communen, der er eenstidig. Forøvrigt skal jeg kun tilføie med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) yttrede, at der dog virkelig, idetmindste paa flere Steder, fra vedkommende Communes Side, og ogsaa fra deres Bærges Side, om jeg maa bruge det Udtryk, fra Indenrigsministerens Side, gjøres Indsigelser mod de Fordringer, som maatte skjønnes at være overdrevne.

Gomard: Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgk. (Tscherning) yttrede, at jeg havde sagt, at de bequarterede Communer handlede lettsindigt, men, saavidt jeg erindrer, sagde jeg dog maaskee noget lettsindigt; desuden gjældte Udtrykket lettsindigt jo ikke om, hvormegit Communerne vilde have i Lede af de faste Bygninger, de have, men jeg sigtede derimod til det Tilfælde, at Communalbestyrelserne, naar der fra det Militaires Side bliver requireret nogle Fornødenheder, gaae ind derpaa uden, som den ærede Rigsdagsmand sagde, tilstrækkeligt at undersøge, hvorvidt de ere nødvendige, eller om de ikke kunne staves tilveie paa en bekvemmere og billigere Maade end den, som er foreslaaet af den militaire Autoritet. Jeg kan dog ikke undlade at tilføie, at den ærede Indenrigsminister ikke omtalte min Bemærkning om, at jeg forudsatte, det var hans Hensigt, naar de Overslag fra de bequarterede Skjibstæder, som blive fordrede forud for tillige med andre Bilag at grunde et Bilag for Finantsloven, indkom, da betids at underrette vedkommende Communalbestyrelse om, hvilke af de Summer, der vare medgaaede til Indquarteringsfornødenhederne, Ministeriet maatte ansee for at være ansatte for høit. Man kunde da maaskee titte lempe dem paa en heldig